

Santi Vila: "Junts per Catalunya té molt bons alcaldes i pèssims parlamentaris"

L'exalcalde de Figueres i exconseller de la Generalitat de Catalunya lamenta que "l'1-O exposéssim la gent a l'agressió de la policia"

On i en quin context hem d'ubicar els seus inicis polítics? La vida és vocació, circumstàncies i sort. La vocació es desperta o es forja? Jo crec que una mica es forja, perquè jo no tenia cap mena de vincle familiar amb la política. Em va arribar, potser, perquè de ben petit vaig estar vinculat amb l'escoltisme, i aquesta vocació de servei que tenen, l'interès pel bé comú, se'm va anar impregnant. Després, les circumstàncies i la sort. Si la Maria Àngels Perxas no s'hagués presentat com a candidata a l'alcaldia per CiU i, per amistats comunes, algú li hagués parlat de mi, potser mai de la vida hauria entrat en política municipal com ho vaig fer. Jove i idealista, abans també va dirigir Esquerra. Encara recordo una trobada amb vostè i Àngel Colom a la seu de Figueres, al carrer Colom, precisament. Ambdós van anar a parar a Convergència. Un símptoma o un canvi de rumb personal? Quan estudiava la carrera vaig ser militant d'Esquerra i vaig deixar-la justament per les baralles que tenien entre independentistes i partidaris de l'Espanya plurinacional. Entre els partidaris de l'Àngel Colom i els que en aquell moment feien costat a Joan Puigcercós i Josep Lluís Carod-Rovira i que s'encarnava aquí a Figueres amb un enfrontament molt fort entre els dos regidors del moment. Jo, en aquell moment, estava acabant la carrera i recordo que el doctor Jordi Canal em va dir: "Deixa't de bregues de partits, ara, i dedica't a la carrera acadèmica". Sempre que l'he entrevistat m'ha dit que la política municipal és l'autèntica política que ajuda a la gent, ho continua pensant? Sens dubte. Allà on jo he estat més feliç és en la meva condició d'alcalde de Figueres. I alguna cosa que a vegades m'ha sabut greu és quan algú ha pressuposat que, perquè jo he exercit amb discreció el meu paper d'exalcalde, no m'estimava molt Figueres. Sempre dic que jo ho dec tot a Figueres. Tot, des del punt de vista de la carrera política. La visibilitat, la confiança i l'estima de la gent, fins i tot en els moments més bojos del Procés, quan les meves decisions costaven d'entendre. A mi no m'ha agradat mai la funció d'ex. Ni d'exconseller de Territori, ni d'exconseller de Cultura, ni exmarit, ni... Són pantalles passades. Jo li vaig dir a en Jordi Masquef un dia: "Tens tota la meva confiança, tot el meu afecte, et desitjo el millor, però tu has de fer el teu camí". No té cap sentit això d'intentar allargar la teva ombra. Com recorda el seu primer pas per la sala de plens el 1999? Hi havia pesos pesants de la política local: Armangué, Palma, Balada, Ymbert, Camps, Prats, Puig... Era un moment en què l'Ajuntament de Figueres estava com estava, ja es començava a intuir un canvi. Vaig incorporar-me amb l'etiqueta d'enfant terrible, jo era el jovenet i estava cridat a jugar aquest paper. Les circumstàncies de Convergència i Unió van precipitar que em proposessin ser cap de llista. I jo, propi de l'edat jovenívola, en aquells moments tenia molta ambició, i me'n vaig veure en cor. I... mira, ho vam fer tan bé com vam saber. Qui li havia de dir aleshores que el 2007 tancaria la llarga etapa de Joan Armangué (PSC) i que el 2011 obtindria la primera majoria absoluta de la nova democràcia a Figueres. Les fotos d'aquella nit electoral ho expliquen tot. Aquella és una de les nits més felices de la meva vida. Era també el premi a un esforç descomunal de quatre anys, ho havíem donat tot. A més, jo sempre havia advertit que només seria alcalde durant vuit anys. Per principis, per convicció democràtica. No hi ha ningú imprescindible. I jo, significativament, ja em vaig fer acompanyar de la número 2, la Marta Felip, que estava cridada, si tot hagués anat normal, al fet que al final del segon mandat fos candidata. Els fets es van precipitar quan em van cridar per anar al Govern de la Generalitat. La vida no sempre la domines, no? Durant un temps em va saber greu aquesta decisió, perquè em feia l'efecte com de no haver complert el contracte que tenia amb la ciutat. També és veritat que en aquell moment jo vaig guanyar molta notorietat, molta confiança del president Artur Mas. Ell em volia fer, tant sí com no, conseller. I li vaig dir, si me n'has de fer, fes-me'n ara, perquè si t'esperes, quan jo deixi l'alcaldia, s'haurà acabat la possibilitat que jo em dediqui a això perquè reprendré la meva vida. Del seu pas com a governant local, quins serien els

aspectes que més destacaria? Allò que íntimament li permet dir: és el meu llegat. Sí, potser és una cosa molt anecdòtica, però en el meu record hi ha la il·lusió d'engegar la transformació de la plaça Catalunya amb una visió de conjunt que ha quedat una mica incompleta. Quan ens ho vam mirar, el propòsit era intel·lectualment molt potent. Com aconseguim que tota la corona del primer eixample, la Font Lluïosa, la plaça de Catalunya i la plaça del Gra, no sigui només una zona de servei al centre històric, sinó que tingui personalitat en ella mateixa? Jo crec que això es va aconseguir força. Sempre m'agrada presumir-ne quan venen amics de fora. Tot això és un element de transformació que hauria de tenir continuïtat, tard o d'hora. La Figueres d'aquella època va viure amb molta intensitat tota la polèmica pel projecte de l'avinguda Nova Estació. Va ser una oportunitat perduda per a configurar una nova Figueres del segle XXI. Com veu ara el projecte de transformació ferroviària amb una sola estació intermodal? Et respondré com a exalcalde i com a exconseller de Territori. Jo, com a conseller, vaig encarregar un projecte de soterrament de l'antiga estació. Perquè la data objectiva és que la ciutat ha de resoldre d'una vegada per totes els dos passos a nivells i els seus efectes sobre una trama urbana molt consolidada. Per tant, aquest examen és urgent de resoldre. És comprensible la posició pragmàtica de l'Ajuntament de Figueres actual i és xocant una mica la falta de criteri del Ministeri de Foment. El Ministeri de Foment va començar aquest mandat fent una proposta impròpia d'un ministeri amb una solució de compromís de superació dels passos a nivells que confirmava que només es movia per l'oportunisme d'anar acontentant els diversos grups parlamentaris a Madrid. Per tant, que abandonava la seva responsabilitat. Doncs, que l'Ajuntament de Figueres, cansat d'ocurrències, aposti per una solució complexa, que té pros i que té contres, però que al final resol, i no només resol, alinea d'una vegada per totes les tres administracions implicades, és molt valuós i això s'ha de subratllar. L'altra cosa és, efectivament, la magnitud i l'ambició del projecte, l'alliberament de sòl, si la ciutat estarà en condicions de treballar perquè ho estigui, que aquest sòl es pugui transformar ràpidament i que no sigui una cosa a tres generacions vistes. Fixa't que, significativament, això li vaig fer notar a l'alcalde. Quan va tancar l'acord amb el Ministeri de Foment, el vaig felicitar i li vaig dir, "escolta, finalment s'ha de trobar una solució a tot això. Ara has d'agafar pel coll la Generalitat i obligar-la a implicar-se en la transformació de tot el sòl de les vies que s'alliberaran al centre". Hi ha un segon tema, un segon repte, que és la utilitat que té per al transport públic l'estació centrada en aquests moments i que en el futur no es perdi. I hi ha elements molt virtuoses que són, en definitiva, l'alliberament de les vies del centre i la intermodalitat, que és un gran valor en si. L'alcalde Jordi Masquef ha aconseguit desencallar la reforma del Menestral i la venda de l'Escola d'Hostaleria a la Generalitat. Són dos temes que van navegar per aigües diferents. Què li diu el desenllaç de tot plegat? Ha estat una excel·lent notícia, una excel·lent notícia, perquè jo crec que els espais de sociabilitat, no només heretats, sinó també que es posen al servei de la societat del present, són cada vegada més imprescindibles. En una societat on tanta gent està sola i viu sola, calen espais de sociabilitat, per una banda, que permetin estar junts, fer coses, i per l'altra, que obrin espais de formació, d'educació, vinculats a la música, al teatre, com ha estat històricament el Casino, com és la Catequística o el Cercle Sport. Suposo que ha despertat la felicitació unànime de tot el consistori i de la gent. Pel que fa al cas de l'Escola d'Hostaleria, ho he seguit, i jo només et vull dir una cosa: crec que aquesta ciutat ha estat injusta, en general, amb la família Miquel. Totes les ciutats mitjanes de Catalunya es barallarien per tenir una família així. Es barallarien. Els alcaldes els donarien la Fulla de Figuera, la Medalla, el que vulguis, tot el que vulguis, de totes les distincions. Aquí, no sé si per excés de proximitat, no se'ls ha apreciat mai prou i massa sovint hi ha hagut un vol gallinaci sobre alguns projectes que beneficiaven a la ciutat. En aquesta etapa democràtica, el Govern de la Generalitat només ha tingut dos consellers empordanesos: Narcís Oliveras i vostè. Viure lluny del poder central és un fre a la projecció dels polítics de comarques? És possible! Mira, això sempre ho deia com a conseller i m'agradava molt provocar-los: és curiós que a l'Empordà jo soc un polític de ciutat i al Parlament soc un polític de pagès. I amb el sentit més despectiu, eh! I bé... A veure si això es corregeix en el futur. Jo crec que precisament ara, amb la figura de Jordi Masquef, podem pensar en quelcom important per a més endavant. És molt bon polític i, tenint en compte que Junts per Catalunya té molt bons alcaldes i pèssims parlamentaris, doncs estaria molt bé que pogués fer una carrera forta. Ell i altres molt bons alcaldes que hi ha a la demarcació de Girona i en el conjunt de Catalunya.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2025/11/05/santi-vila-entrevista-junts-bons-alcaldes-pessims-parlamentaris-123353100.html>